

Kajla Gábor

(Az „Emlékkövek“ c. ciklusból)

Megunta a sok lovaglást
Levélhordó Kajla Gábor.
Úgy látta, hogy jobb lesz fekve,
Mint fönt ülve a lóháton.

Öreg ő már pusztázónak,
Kit kutya mar, eső veri.
Kicsúszott a kengyelvasból,
Fölmondtak az egek neki.

Lengyel-düllőn bukott búnak,
Alkonyat hullt rá a fákról,
Az ősz, a nagy fonóasszony,
Szemfedőt szőtt ökörnyálból.

Betakarta hűvös éggel,
Sárga, deres falombokkal.
Néhanapján este tájon
Emlékemben végignyargal.

Cs é p e I m r e

Kása Simon

Itt nyugszik Kása Simon,
 Ki nyári délből egy fa alatt
 Csúcsos szájjal lencsét fújt,
 Mikor eldobta a kanalat...

De úgy ám, hogy föl se vette többet,
 Hiába nógatta asszonya, Ilon,
 Hogy: „Lelkem, hékám, egyék ke’,
 No egyék ke’, jó párom, Simon!...”

„Faljék ke’, mert soká lesz este,
 Meg a kasza is nehéz öregnek...
 Szent Vendel! Tán csak nem?...“
 De hiába, felé se nyúlt a köcsögnek.

Hanyattvette magát a földön
 S meredt szemmel az eget nézte,
 Mintha sorsát kérné számon,
 Onnan, mit a kiáltás sem ér be.

Úgy feküdt napestig, ahogy eldőlt,
 Mellette hevert a pléhkanál is...
 No de, hűtött ő már elég kását,
 Most hagy hűtsön már más is.

Kaszájával együtt kocsira tették,
 Fölzokogtak az útszéli akácok.
 Alkonyaton egy csillag lobbant
 S utána bólongtak a szőke kalászkok.

Csépe Imre

Kubik Ákos — Csillag Ágnes

Ágnes néni is hazaért már,
Ötvenéves ügyel-bajjal,
Pislogott eleget gyertyája,
Szelet köpött rá egy angyal.

Lapul, omlik a nádas kisház,
Bordája is kiáll a tetőnek,
Nagyot rúgnak rajt' a szelek,
Mintha útjában volna az időnek.

Az udvart, kertet fű nőtte be,
Pók szőtt függönyt ablakára.
Hang se járja itt a portát,
Dongó bőg bent a konyhába'.

A futórózsák is kisántultak,
Csönd folyja be a ház tájékát,
Felhőronggyal éjfél mossa
Kútjában a hold tányérját.

Pedig, hej, de víg volt itt az
Élet, minden nap a nóta járta,
Libbent, hoppant Ágnes nénénk,
Ha Kubik Ákos markolásza.

Ákos bátyánk, ki kisbíró volt,
Színe-java a vármegyének,
Ha ő pengette a kutyabőrét,
Ablakuk nyilt a menyecskéknek.

Szívük, mint a dob, úgy pergett,
Ha mosolyt lóbált a bajúszága,
A muskátlit is túlpirulta
Ágnes nénénk szép orcája.

Írigyelték is sokan érte,
Rontást kevert a falu rája.
Szép, csillagos őszi estén
Gödörnek dőlt bánatába'.

Azóta a dob sem szólalt
Oly szépen a faluvégen,
Ákos bátyánk másikat ver
Odafönt a magas égen.

Ő is elment Ági után,
Nyomaveszett a kék mezőkbe',
Egy fényes csillag kacsintott rá
S kicsalta a temetőbe.

Nyári estén néha látom
Megvillanni dobverőjét,
Kék dolmányán pityke ragyog,
S hallgatom a menydörgését.

Csépe Imre

Pechán Béla rajza